

דברות קודש

מאת
נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת פינחס

נאטא

כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה

או לעילוי נשמת

ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:

א.ש. אשדוד

0527627127

פרשת בלק תשפ"א

ליל שבת קודש

מצוה מאדם שיוכל האדם על ידי זה להעלות הניצוץ אשר בתוך המאכל. וזהו הרמז ונתתי עשב בשדך לבהמתך, כי כשהבהמה אוכלת העשב והאדם האוכל בהמה ובאמת באכילת הבהמה יש בה מצות שחיטה ושאר מצות באכילת בשר נמצא על ידי זה גם העשב יש לה עלייה, כי הבהמה האוכלת עשב והאדם האוכל בהמה במצות מעלה העשב גם כן.

והנה האר"י ז"ל כתב כנגד ארבע יסודות דומם צומח חי מדבר נגד זה הוא ארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה נמצא נגד חי הוא בריאה. והנה נפש הבעל תשובה, דהיינו הגרים להם יותר בנקל להעלות הניצוץ ממי שהוא צדיק מנעוריו. והנה זה הרשע בלק היה לו פחד מישראל מחמת שישראל בהליכתם העלו נצוצות וזה הרשע היה שונא מאד להקדושה. וזהו הרמז ויקוצו מפני בני ישראל (במדבר כב ג), שזה קץ בעיני אותו הרשע להיות

עתה ילחכו הקהל את כל סביבותינו בלחוך השור את ירק השדה (במדבר כב ד). ופירש בזה בסה"ק קדושת לוי וז"ל, יש להבין למה זה המשיל לשור שאוכל ירק השדה. והנראה לבאר, ומקודם נבאר הפסוק (דברים יא א) ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואכלת ושבעת, כי השם יתברך ברוך הוא קלל את האדם הראשון ואכלת את עשב השדה (בראשית ג יח) כי כל מה שהאדם אוכל יש בו מצות, דהיינו תבואה יש בו עשיות אדם לחרוש ולקצור ויש בהם מצות בשעת חרישה, לא תחרוש בשור וחרמור יחדיו (דברים כב י) וכן בזריעה יש מצוה לא תזרע כלאים (שם כב ט) ונמצא על ידי המצות מעלה הניצוץ אשר במאכל ההוא וכן בכל מאכלים יש בהם מצות, אבל עשב השדה אינו נזרע על ידי האדם ואין בהם עשיות המצות ואיך יוכל להעלות אותן באכילתו אותן.

וזהו שקלל השם יתברך אדם הראשון שיאכל מאכל שאין בה שום

בלי שהאדם יחרוש ויזרע העשבים וכמו שכתב הקדושת לוי, כן הקב"ה דואג לפרנסתנו גם בלתי השתדלותנו אנו. וזהו שמרומז בתיבת ומשביע עשבים.

עוד יש להוסיף בענין זה, בכונת העלין שמרומז בפותח את ירך וכו'.

שהנה העלין אינם חלק מהפרי, ובאמת צריכים להתבונן מה הוא תכלית של העלין. אמנם אם נתבונן איך היו נראים הפירות אילו היו גדלים בלתי העלים, אזי היו הפירות מתייבשים ונשרפים מתוקף חום השמש, והקב"ה ברכ חסדו וטובו ברא את אלו העלין שמגנינים על הפירות שיוכלו לגדול באופן הטוב והמושלם. ויש לומר שזה הכונה שאנו מזכירים העלין בסופי תיבות של פותח את ירך וכו', והוא שבח להשי"ת שדואג לכל צרכנו, ולא רק לפירות כפי שאמרנו, אלא שהוא מגן עלינו מכל צער ונוק, שהקיום שלנו בזה העולם יהיה בצורה היותר ראוי בשבילנו ולא ניגזר משום דבר.

יעזור השי"ת שנכיר באמונה שלמה שהקב"ה דואג בשביל כל צרכינו, ועל ידי זה נזכה לפרנסה בהרחבה באין מחסור כל, עדי נזכה לביאת גוא"צ בב"א

ישראל. וזהו הרמז ויגר מואב מפני העם מאד, כי כל מקום שכתוב העם הוא הרמז על הערב רב הגרים שהיו בישראל. וזהו כי רב הוא, היינו הגרים שלא יעלו אותם כנ"ל, כי הם מסוגלים יותר להעלות הניצוץ.

וזהו הרמז כלחוך השור את ירק השדה, כי הכלל נפש הגרים עלייתם עד עולם הבריאה וכן הוא בארבע יסודות שהצומח יש לו עלייה לחי הוא נגד עולם הבריאה. וזהו כלחוך השור כו', הרמז עליית עולם הבריאה, עכל"ק.

ונראה לומר לפי דבריו, ובהקדם מה שמובא בסידור 'עבודת השם' בשם פירוש קדמון על הפסוק 'פותח את ירך ומשביע לכל חי רצון', ש'ומשביע' הוא אותיות של 'עשבים', וסופי תיבות של 'ומשביע לכל חי רצון' הוא 'עלין'. ופירשתי הכונה בזה שכמו שהקב"ה דואג בשביל העשבים והעלין שייגדלו כמו כן הוא דואג בשביל פרנסתו של כל אחד ואחד.

ובעת לפי דבריו של הקדושת לוי יש עוד להעמיס ולומר בענין העשבים, דכמו שהקב"ה דואג לעשבים בלתי עזרת האדם, שעשבים גדלים

קידושא רבא בצפרא דשבתא

יא"צ של הרבנית הצדקנית מרת רייכל ע"ה
מחבה"ט של כ"ק מרן אדמו"ר רל"י זי"ע

אאמו"ר זי"ע הכ"מ שהיה בכור האחים כאשר נהיה בן תשע שלחו זקני ז"ל לעיר ניו יורק למקום תורה ללמוד בישיבת תורה ודעת, זקנתי ע"ה בכתה כשנפרדה ממנו בצאתו לניו יורק, ואבי ז"ל אמר לה מדוע זה תבכי הלא נוסע אני ללמוד תורה.

בזה העיר באסטאן גדלה זקנתי ע"ה דור של יראים ושלמים, והיה בחינה של 'אין פתחיהם מכוונין זה כנגד זה, שלא נתנה לרוח המושפחות מסביב להשפיע ולהכנס לתוך כותלי ביתה. ואדרבא, לא רק שלא נתנה לרוח הסביבה שישפיעו עליה ועל בני ביתה, אלא שהיא היתה המגדלור להשפיע על כל העיר קדושה וטהרה ותורה ויראת שמים.

כ"ק אדמו"ר מבאבוב 45 שליט"א שהגיע לעירנו השבוע, באחד מביקוריו הקודמים בעירנו, נכנס לבקר אצל להבחל"ח המרא דאתרא הגאון מוהר"ר רבי דוד צבי אורדנטליך זצ"ל, ואמר לו ביאור על הפסוק (שמואל ב, כ י"ט) עיר ואם בישראל. מדוע כתיב

וישא בלעם את עיניו וירא את ישראל שכן לשבטיו וגו' (במדבר כד ב). ומפרש רש"י ראה כל שבט ושבט שוכן לעצמו ואינן מעורבין, ראה שאין פתחיהם מכוונין זה כנגד זה שלא יציץ לתוך אהל חברו.

היום ט"ז תמוז הוא יום היארצייט של זקנתי הרבנית הצדקנית רייכל ע"ה בתו של הרה"ק רבי נפתלי מניימארק זי"ע אשת חבר זקני כ"ק אא"ז מו"ר זי"ע.

יש לדעת כי העיר באסטאן אינה כעירנו ביתר, ולגדל ילדים בבאסטאן אינו דבר שעולה בקל. זקני ז"ל היה אומר תמיד לאנשי שלומו שאם הם רוצים לחנך ילדים כראוי וכיאות הרי שבאסטאן אינו המקום שמסוגל לכך, וזה מפאת חוסר מוסדות חינוך המחנכים לתורה ויראת שמים.

גם זקני ז"ל שלח את ילדיו עוד בהיותם צעירים לימים לעיר ניו יורק כדי שיוכלו ללמוד במוסדות חינוך שמחנכים לתורה ויראת שמים. כ"ק

הם החברים של ילדנו, וכמדומה שאין צריך להאריך בדבר שממילא מובן לכל.

עוד יש לומר בפסוק וירא את ישראל שכן לשבטיו וגו', ופירש רש"י ראה כל שבט ושבט שוכן לעצמו ואינן מעורבין.

הנה בעם ישראל היה תמיד שבטים, וכל שבט ושבט שוכן לעצמו

ואינן מעורבין, כל אחד ואחד עם הנהגות שונות מהשני. גם כהיום יש חסידים ליטאים וספרדים שהם כ"א כשבט בפני עצמו, וגם אצל חסידים יש חסידויות שונות עם מנהגים שונים מרעותה. והוא הדבר אצל הליטאים וגם אצל הספרדים. ושמעתי פעם שיחה בבית מדרשנו בהר נוף מהרב יחיאל קירשנבוים ז"ל מהמועצה הדתית בירושלים, שאמר שכמה שאצל חסידים יש כל מיני חסידיות, אזי אצל הספרדים ישנם פי כמה וכמה קהילות שונות וכל אחת נוהגת כפי המסורת שלה.

אחד מהיסודות של חינוך הילדים היא לחנך הילדים באופן שיהיו גאים במסורת האבות ובמנהגים הנהוגים במשפחה או בקהילה. שכל אב יאמר לילדיו בביתו כי המנהגים

עיר ואם בישראל ולא כתיב עיר ואב בישראל. ואמר לבאר שהאם היא עושה את הסביבה בבית, כמו כן העיר היא המשפיעה על כל יושביה, ולכן כתיב 'עיר ואם בישראל'. וזה יש להמליץ על זקנתי ע"ה שהיא עשתה את האווירה המיוחדת והסביבה המהורה בביתה ואף מחוצה לה, וזה השפיע גם על בתים רבים בעיר באסטאן, שעל ידיה נתקרבו לתורה וליראת שמים.

רודי כ"ק אדמו"ר מויעליפולי שליט"א אמר בהספד בשלשים לפטירתו של כ"ק אא"ז מו"ר זי"ע, שהבית בבאסטאן היה כמו אי של אווירא דארץ ישראל. ואכן שאפשר להעיד שכך היה, אך חלק גדול מזה נזקף לזכותה של זקנתי ע"ה שהיא עשתה סביבה של אווירא דארץ ישראל בבית.

והנה זה צריך כל אחד לדעת שגם בעירנו ביתר הגם שכולם יראים ושלמים, עכ"ז צריכים להיזהר ולהשמר משום השפעה שיכולה לבוא משכנים שאינם מהוגנים, וגם כאן יש שפעמים צריכים שפתחנו לא יהיו מכוונים לביתו של השני שאינו כ"כ במעלת הקדושה והיראה כמו בתינו שלנו, וכן צריך להשגיח בעינא פקוחא ולשים לב מי

את משפחתה וכל הנלווים אליה שיהיה גאים במסורה שלנו המסורה לנו מדור דור.

יהי רצון שתהיה מליצה ישרה בשביל כולנו בפרט, ובשביל כל כלל ישראל בכלל, ויעזור השי"ת שנוכה לראות רוב נחת ותענוג דקדושה מכל צאצאינו, עדי נוכה לביאת גוא"צ בב"א.

והדרך בו אנו נוהגים, כך מקובלנו מדור דור וכך אנו צריכים לנהוג ועלינו להיות גאים בדרכנו ובמנהגינו. וכשהילדים מבינים החשיבות של המסורה שלהם, אזי יאמרו אשרנו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו ומה יפה ירושתנו.

ענין זה היה גם חלק מהצלחת החינוך של זקניתי ע"ה, שהיא חינכה

רעוא דרעוין

להיות באופן להגיע להאמת, ויקויים בהם מה שאמרו חז"ל (אבות ג ב) שנים שיושבין ויש ביניהם דברי תורה, שכינה שרויה ביניהם. והנה הפה נקרא פתח שמשם הדיבור יוצא, וזהו שאמרו שאין פתחיהם מכוונין זה כנגד זה, ר"ל שאין כוונתם בפלפולם להתנגד ולקנטר זה כנגד זה, רק כוונתם להגיע אל האמת, אמר ראוי שתשרה שכינה עליהם.

כמילוי לדברים אלו מביא בספר בעש"ט עה"ת מסה"ק תולדות יעקב יוסף (ואתחנן ד"ה וכדי) שיש ג' מדריוגות חלוקין המבזין זה את זה, והם ג' מיני גלות. כי יש גלות

וישא בלעם את עיניו וירא את ישראל שכן לשבטיו וגו' (כמדבר כד ב). וברש"י ראה שאין פתחיהם מכוונין זה כנגד זה. ומקורו מדברי הגמרא במסכת בבא בתרא (ס.ו).

בספר בעל שם טוב עה"ת מבאר את זה המאמר חז"ל, ראה שאין פתחי אהליהם מכוונין זה לזה אמר ראוין הללו שתשרה עליהם שכינה. כי שני לומדים שמפלפלים זה עם זה ולפעמים אינם מודים על האמת, רק הם מכוונים לסתור דברי חבירו, אף שיודע בעצמו שצדקו דברי חבירו, אף על פי כן כוונתו בפלפולו לקנטר ר"ל. אבל עיקר הכוונה בפלפול צריך

ובימים אלו ימי בין המצרים צריכים להזדרז ביותר בענין חמור זה שהרי איתא במסכתא דשבת (ק"ט): לא חרבה ירושלים אלא בשביל שבזו בה ת"ח שנאמר (דברי הימים - ב לו טז) ויהיו מלעיבים במלאכי האלהים וגו'. וע"י שגנהג בכבוד עם חברנו, עי"כ אנו מתקנים ענין גלות זה, ובזה נזכה במהרה לצאת מכל הבחינות של גלות.

אומר קטע מאמרי קודש שאמר כ"ק אאמו"ר זי"ע הכ"מ בפרשת בלק בבית מדרשנו לפני אחד עשרה שנה, חדשים אחדים אחר שקיבל את כתר ההנהגה בפטירת אביו כ"ק אא"ז מו"ר זי"ע, בהגיעו ארצה להיארצייט של אמו ע"ה שחל בזה היום.

ובך אמר: אנו מוצאים ענין שחזור על עצמו בדברי בלעם, והוא הענין של דוד ומלכות בית דוד. בלעם אמר (במדבר כד ז) יזל מים מדליו וזרעו במים רבים וירם מאנג מלכו ותנשא מלכתו. רש"י מפרש, ותנשא מלכתו: של יעקב יותר ויותר שיבא אחריו דוד ושלמה. ובהמשך הפרשה אומר בלעם (שם פסוק יז) אראנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב דרך כוכב מיעקב וקם שבט מישראל ומחץ פאתי מואב וקרקר כל

אחד ישראל בין האומות, כמו שמוכא בזוהר (כי תשא קפח) על הפסוק (ישעי' סו ה) אחיכם שונאיכם, אלו בני עשיו דמבזין ישראל.

ועוד גלות ב' הקשה מגלות א' הנ"ל, והוא שיראי חטא נמאסו, ומבזין עמי הארץ את התלמידי חכמים, כמו שאמר רבי עקיבא (פסחים מט:): כשהייתי עם הארץ אמרתי מי יתן לי תלמוד חכם ואנשכנו כחמור, שהוא יותר קשה מגלות א'. ובעוה"ר את זה הגלות אנו מרגישים כהיום הזה ביותר ה"י.

וגלות השלישי הקשה מכולם הוא התלמידי חכמים ירא חטא שסובלין גלות מן התלמידי חכמים עצמם, כי מה שמבזין התלמידי חכמים בעיני עם הארץ, הוא על ידי התלמידי חכמים שמבזין זה את זה, ועל ידי שמבזין עמי הארץ את התלמידי חכמים לכן מבזין בעיני האומות כנודע, וכן כתוב מפורש בספר חסידים, ע"כ.

ולכאורה יקשה איך אפשר שת"ח יבזו זה את זה, אלא שע"י לימודם שהם לומדים ע"מ לקנטר ולסתור אחד לחברו כאשר אמרנו לעיל, עי"כ נגרם הגלות השלישי הקשה שבכולם.

בני שת. רש"י מפרש, וקם שבט: מלך רודה ומושל, ומחץ פאתי מואב: זה דוד שנאמר בו (שמואל-ב ח ב) השכב אותם ארצה וימדד שני חבלים להמית וגו'.

וצריכים להבין מה היה הכוונה של בלעם שחזר על ענין דוד כמה פעמים, אלא אמר אבי ז"ל שבלעם ראה את הכוח של תהלים שחיבר דוד המלך. וקדושה ראשונה קידשה לשעתה וקידשה לעתיד לבוא, שדוד המלך נתן כוח בתהלים לדורי דורות, כמו שאנו אומרים בפסוקי דזמרה ובשירי דוד עבדך נהללך ה' אלקינו בשבחות ובזמרות, גם הלוויים בעמדם בבית המקדש על הדוכן שרו תהלים, ובנוסף מהזמרה של תהלים מגיע ישועה, כדכתיב (תהלים קיח טו) קול רנה וישועה וגו', שעל ידי הרנה מגיע ישועה ע"י שמבלבל כוח השמן המקמרג.

ובאותה כוונה אמר בלעם (שם פסוק ה) מה טבו אהליך יעקב, בכוונה נגד דוד וספר תהלים, והוא על פי דברי הגמרא (יבמות צו-צז.) אמר רב יהודה אמר רב מאי דכתיב (תהלים סא, ה) אגורה באהלך עולמים, וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים,

אלא אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא, רבונו של עולם יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעוה"ז [רש"י מפרש שיהיו שפתי נעות בקבר כאילו אני חי], דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי כל ת"ח שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה שפתותיו דוכבות בקבר [רש"י מפרש דוכבות - נעות לשון דבר שמרתיה ומבצבץ], אמר ר' יצחק בן זעירא ואיתימא שמעון גזירא מאי קראה (שיר השירים ז י) וחכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים דוכב שפתי ישנים ככומר של ענבים מה כומר של ענבים כיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד דוכב [מפרש רש"י היין רוחש ונע ויוצא למעלה], אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפיהם בעוה"ז שפתותיהם דוכבות בקבר. וכוונתו באומר מה טבו אהליך יעקב, היה על הענין אגורה באהלך עולמים.

איתא בגמרא (פסחים קז.) תנו רבנן כל שירות ותושבחות שאמר דוד בספר תהלים, ר"א אומר כנגד עצמו אמרן, רבי יהושע אומר כנגד ציבור אמרן, וחכמים אומרים יש מהן כנגד ציבור, ויש מהן כנגד עצמו, האמורות בלשון יחיד כנגד עצמו, האמורות בלשון רבים כנגד ציבור.

בלשון יחיד אמרו כנגד המלך, דהיינו הקב"ה כדאמרן.

עוד הגיד אבי ז"ל בענין זה על התפילה בימי בין המצרים, שהוא זמן שצריכים להתעורר לכיין בתפלתנו בענין גאולת ישראל. בכל יום אנו מכוונים בתפלתנו לצרכינו, זה בענין הפרנסה, זה בענין ישועה שהוא זקוק לו, אמנם אם כבר מתפללים, נתפלל לישועת הכלל דהיינו הגאולה שלמה, וממילא אז יושעו בדבר ישועה ורחמים^א, ובקשתינו יהיה בבחינת גדלות ולא יהיה צורך לבקש בעניני הקטנות. לפעמים עומדים בתפילה ומבקשים מהש"ת ע"ד משל חמשת אלפים שקלים לכסות איזה חובה בכנק, אמנם אם נתבונן על מה שאנו מבקשים, היינו מסתכלים על עצמנו בלעג וקלס, הלא הקב"ה יכול לתת לכל אחד אף סכום גדול כמו עשרים מיליון ויותר בהיותו בלתי מוגבל, ומה

אבי ז"ל ביאר דברי הגמרא האמורות בלשון יחיד כנגד עצמו, האמורות בלשון רבים כנגד ציבור, שנתן בתהלים כוח לכל אחד ואחד, לצרת הפרט יש קאפיטל בשבילו, ולצרת הכלל יש קאפיטל אחר.

וצריכים להבין לדעת רבי יהושע שאמר כנגד ציבור אמרן, זאת אומרת רבי יהושע סובר שכל התהלים אמרן כנגד הציבור, ולפי דעה זו לכאורה קשה מה עושים עם הפרקים שנאמרו בלשון יחיד, אלא אמר אבי ז"ל שלשון היחיד הוא כנגד מלך מלכי המלכים, שבכל צרה עמו אנכי בצרה (תהלים צא טו), ואולי גם לזה כיוון בלעם באומרו (במדבר כג כא) ותרועת מלך בו. וכהוספה לדברי אבי ז"ל יש לומר, רש"י מפרש ותרועת מלך בו - לשון חבה ורעות כמו (שמואל-ב טו לו) רעה דוד, אוהב דוד וכו'. ולפי דברי אבי ז"ל הרי דברי רש"י נפלאים מאוד, שדוד המלך בתהלים, בפרקים שנאמרו

א. ראה בסה"ק 'דגל מחנה אפרים' (פרשת תולדות) אמר אדוני אבי זקני נ"ע זללה"ה כי כל הדברים הם באים מהשכינה כביכול וכל החסרונות שיש לאדם יבין שהם חסרון השכינה כביכול ברוך הוא וברוך שמו כמו שהאיר עינינו בזה הענין בהרחבת הדעת הדעת, לכן כל התפלות צריך להתפלל שתתמלא חסרון השכינה כביכול וממילא יתוקן חסרונו וזהו צדיקיא אינון שליחי דמטרוניתא, כי הצדיקים על ידי חסרונם מבינים שיש חסרון בשכינה דגמת חסרונם ומיחדים אותה ביחוד גמור. וראה עוד בסה"ק תוי"י פרשת קדשים מה שכתב בזה הענין.

לברכה בלשון יחיד, ולא נאמר קללות לשון רבים הלא בלעם היה לו כוונה לקלל הרבה קללות. ובאמת בגמרא (סנהדרין קה:) מתורץ קושיא זו, דאיתא בגמרא שם א"ר יוחנן מברכתו של אותו רשע אתה למד מה היה בלבו, ביקש לומר שלא יהו להם בתי כנסיות ובתי מדרשות, מה טובו אהליך יעקב, לא תשרה שכינה עליהם, ומשכנותיך ישראל, לא תהא מלכותן נמשכת, כנחלים גמיו, לא יהא להם זיתים וכרמים, כנגות עלי נהר, לא יהא ריחן נודף כאהלים נטע ה', לא יהיו להם מלכים בעלי קומה, כארזים עלי מים, לא יהיה להם מלך בן מלך, יול מים מדליו, לא תהא מלכותן שולטת באומות, וזרעו במים רבים, לא תהא עזה מלכותן, וירם מאנג מלכו, לא תהא אימת מלכותן, ותנשא מלכותן. אמר רבי אבא בר כהנא כולם חזרו לקללה חוץ מבתי כנסיות ומבתי מדרשות שנאמר (דברים כג ו) ויהפוך ה' אלקיך לך את הקללה לברכה כי אהבך ה' אלקיך, קללה ולא קללות.

עוד יש לתרץ באופן אחר ע"פ מה שאמרנו בשם אבי ז"ל דככל הקללות שכוון בלעם כולם היו באופן

בקשתנו סך הכל חמשת אלפים שקלים. כן הדברים כלפי הגאולה, הלא כל הבקשות שלנו הוא בקשות שתרחמי עוד בגלותי שכל זמן שאנו בגלות ירחם עלינו ה', במקום שאנו נתפלל לגאלני, על גאולת ישראל ובנין בית המקדש.

ואבי ז"ל אמר אז, שאחד מהדברים שאביו ז"ל לימד אותו, שיתפללו מתוך הסידור בפנים, שכשמתפללים בתוך הסידור האותיות מחכימות ומעוררות את הכוונה.

וסיפר על דודו האדמו"ר מסטראזניץ זצ"ל בהיותו בחור בפארזי נחלה מאוד, והתפלל אז שהוא יהיה לכל הפחות מעל גיל ששים לצאת מכלל עונש כרת², וכך הווי שהוא נפטר בגיל ששים וארבע, ואמר אבי ז"ל שהיה צריך להתפלל שיחיה עד מאה ועשרים שנה.

הילד היניק אברהם גרליץ נ"י בן להר"ר פינחס מרדכי הי"ו שאל אותי בשבוע שעבר, למה נאמר (דברים כג ו) ויהפוך ה' אלהיך לך את הקללה

8. ראה גמרא מועד קטן (כת). רב יוסף כי הוה בר שיתין עבד להו יומא טבא לרבנן אמר נפקי לי מכרת ע"ש, וכן בתוספות בשבת (כה.) ד"ה כרת.

יעזור השי"ת שנוכה לזיהופך ה'
אלקיך לך את הקללה לברכה'
שימים אלו של ימי בין המצרים יהפכו
לששון ולשמחה שנוכה לגאולת ישראל
בביאת גוא"צ ובנין בית המקדש בב"א

של פגם במלכות שמים ר"ל, ולכן
כתיב ויהפוך ה' אלקיך לך את הקללה
לברכה לשון יחיד, והברכה היא (זכריה
יד ט) והיה ה' למלך על כל הארץ,
ובזה נכלל הכל כדאמרו.

קביעת מזווה וחנוכת הבית אצל גב' מוזס הי"ו אלמנת הרב אליעזר מוזס ז"ל

שזכו להיות אכסניא של כ"ק מרן אדמו"ר מוהר"ר לוי יצחק זצוק"ל רבות בשנים

אירע פעם שהגורל נפל על חסיד
עם הארץ. בחזרתו, שאלוהו
מה היה אצל הרבי ומה שמע ממנו.
השיב להם שהיה צפוף ובסעודה
שלישית לא שומעים כלום, אולם
משפט אחד שמעתי מהחסידים, שהרבי
אמר 'פתחו לי פתח כפתחו כחודו
של מחט ואני אפתח לכם פתח כפתחו
של בלעם' (כוונת החסידים היתה 'פתחו של
אולם', אבל בהגייה החסידית 'אולם', נשמעה
המילה לאותו חסיד כ'בלעם').

בעבור זמן נודמן הגאון רבי צבי חנוך
מבענדין לעירם, וסיפרו לו
סיפור זה, ולאחר מכן סיפר זאת לחמיו
השפת אמת. אמר לו השפת אמת
יהודי זה אכן אמר טוב. שהרי בלעם
ראה שלעם ישראל יש להם הצלחה

מה שבו אהליך יעקב משכנתוך
ישראל (במדבר כד ה). ומפרש
רש"י (שם) שאמר זאת על שראה
פתחיהם שאינן מכוננין זה מול זה.

הגאון רבי שלמה גולדשטוף חתנו
של הגאון ממשעבין זי"ע סיפר
כי בזמנו של הרה"ק השפת אמת
מגור היתה בפולין עניות נוראה. רבים
מן החסידים נפשם חשקה לראות את
רבם ומאורם, אולם לא היה
באפשרותם לנסוע, ולכן התארגנו ועשו
קופה משותפת, ובמשך חצי שנה היה
כל אחד נותן מטבע עד שהצטבר
סכום כסף שהיה אפשר לנסוע עמו
לגור עבור אדם אחד והיו עורכים
גורל ואותו הנוסע שעלה בגורל היה
נוטל עמו קויטלעך מכל אנשי הקבוצה.

ונראה לומר שזה הכונה שראה פתחיהם שאינן מכונין זה מול זה, דהיינו שיש שתי בחינות של מזוזות, האחת העמודים שמצדי הפתח, והשנית המזוזה של קלף, אחד הוא מזוזה הגשמי של הבית והשני הוא מזוזה הרוחני של הבית שזה הקלף, ושתי בחינות המזוזות אינן מכונין זה מול זה. כשקובעים מזוזה הרוחנית בבית הוי זו בבחינת 'פתחו לי פתח כחודה של מחט', ועל ידי זה זוכים להבחינה של 'ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם', שזוכים להעלות הגשמי להרוחני.

יעזור השי"ת שהגב' מוזס שתחי' תזכה ליישוב טוב לאורך ימים ושנים טובים לראות נחת ותענוג דקדושה מכל הצאצאים עדי נזכה לביאת גוא"צ בב"א.

בזכות 'שאינן פתחיהן מכונין'. והיינו, 'פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם', שאין זה מכונן אחד נגד השני, שזה כמחט וזה כאולם, וזה מה שרמזו בלעם, וממילא זהו הכונה 'כפתחו של בלעם'.

כשקובעים מזוזה בבית צריכים להתבונן מה נקרא המזוזה, שהלא התורה הקדושה קוראת להעמודים שמצדי הפתח מזוזה כלשון הכתוב (שמות יב ז) ולקחו מן הדם ונתנו על שתי המזוזות ועל המשקוף על הבתים אשר יאכלו אתו בהם, וכדמפרש רש"י (שם) המזוזות: הם הזקופות אחת מכאן לפתח ואחת מכאן. ובלשון בני אדם מזוזה הוי הקלף שנכתב עליו הפרשיות של קריאת שמע, כלשון הכתוב (דברים ו ט) וכתבתם על מזוזות ביתך וגו'.

חלק מהוצאות הגליון

נדבת

הרה"ג רבי **פינחס זלצמן** שליט"א

להגל שמחת לידת נכדתו למזל טוב

יזכה לראות דוב נחת ותענוג דקדושה מכל יוצ"ח

בבריות גופא ונהודא מעליא

הוצאות וזכות הגליון

נדבת ידידינו

הרה"ח רבי **משה פרקל** שליט"א

לדגל שמחת אידוסי נבדתו

בשעטומ"צ למזל טוב

יזכה לראות רוב נחת ותענוג דקדושה

מכל יוצ"ח בבריות גופא ונהורא מעליא,

ויזכה שהזיווג יעלה יפה יפה

ויהיה בית נאמן בישראל

בנין עדי עד

וקשר של קימא

